

Arrest

**nr. 99 732 van 26 maart 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 16 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MAJD TEYMOURI, die loco advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 15 september 2011 het Rijk binnen en diende op 29 september 2011 een asielaanvraag in. Op 15 oktober 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Ghanese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 24 februari 1972 te Sunyani. Op twaalf à dertienjarige leeftijd werd u betrapt toen u homoseksuele betrekkingen had met een zekere K., en u werd hiervoor gestraft. In het jaar 1989 of 1990 begon u een heteroseksuele relatie met M., die ongeveer anderhalf jaar duurde. Nadat u door M. verlaten werd voor een andere man, brak uw hart en besloot u niet langer met vrouwen samen te zijn. Nadat u in het jaar 1998 begon te werken in het bouwbedrijf van D. Y., begon u een homoseksuele relatie met laatstgenoemde, met wie u samenbleef tot uw vertrek uit Ghana. Op een dag in het midden of het einde van augustus vertelde W. A. u dat D. gearresteerd werd, dat uw leven in gevaar was, ze u in de gevangenis kunnen steken en dat hij u zou helpen het land te verlaten. W. stuurde u naar een persoon in Ivoorkust, waar u zich verschuilde terwijl u wachtte op documenten. De man bij wie u in Ivoorkust verbleef verschaftte u documenten en bracht u naar de luchthaven, waar u het vliegtuig nam naar Zwitserland. Daar werd u opgewacht door een voor u onbekende zwarte man, die u zei dat hij u zou meenemen naar Engeland. U ging echter naar België waar u aankwam op 15 september 2011, verbleef een drietal dagen in het station Brussel-noord, en u vroeg asiel aan bij de Belgische asielinstanties op 19 september 2011.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een ‘gegronde vrees voor vervolging’, zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient vermeld dat u meerdere verklaringen aflegde die fundamenteel afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw – door u beweerde – homoseksuele geaardheid.

Gevraagd op welke leeftijd u zich voor het eerst aangetrokken voelde tot mannen, antwoordde u dat u werkte en het een lang verhaal is (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). Aangemaand om uw verhaal te vertellen, verklaarde u dat u verliefd werd op een meisje toen u jong was en u van haar hield. U verklaarde verder dat u haar graag zag, en haar geld gaf omdat haar moeder ziek was en opdat ze zou kunnen overleven. U voegde eraan toe dat zij u verliet voor een andere man, u daardoor veel pijn ervoer, en u daarop begon te drinken. U verklaarde toen besloten te hebben niet meer voor de vrouwen te gaan, gezien ze niet te vertrouwen zijn, en dat uw gevoelens voor meisjes weggingen. Gevraagd hoe u voor het eerst ontdekte dat u zich aangetrokken voelde tot mannen, antwoordde u – de vraag ontwijkend – dat het ligt aan degene die u graag had, de manier van spreken en de manier van groeten. U voegde eraan toe dat als je iemand graag ziet, je niet zomaar naar die persoon kan gaan om te zeggen dat je hem graag ziet, maar dat je eerst wat moet praten en drinken. Gevraagd hoe u merkte dat u zich tot mannen aangetrokken voelde, gezien uw verklaring dat u eerst op vrouwen viel, antwoordde u dat de vrouw u ellendig maakte, en u besloot niet meer voor de vrouwen te gaan, en u niet meer met meisjes wou uitgaan. U voegde eraan toe dat u zo bleef tot de man waarmee u werkte ‘het’ voorstelde en u “ok, geen probleem” zei. Gevraagd of het dan een beslissing was uwentwege, om op mannen te vallen, antwoordde u – verwijzend naar uw eerdere stukgelopen relatie met een vrouw – dat, indien het u een tweede keer zou overkomen, u zich niet meer zou kunnen controleren en u het dus moest doen (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). U voegde eraan toe dat mannen beter geheimen kunnen bewaren dan vrouwen. Gevraagd of u kunt uitleggen hoe u tot de conclusie kwam dat u voor de mannen moest gaan, antwoordde u dat, als je een gebroken hart hebt, je een beslissing neemt. U verklaarde verder dat u nu weet hoe vrouwen zich gedragen, u weet dat ze u kunnen verraden, en u dus niet meer in hun buurt komt. U voegde eraan toe dat, als je dan met een groep mensen bent waarmee je werkt en uitgaat, je ‘het’ voelt en u er zo achter kwam. Gevraagd of, eens u een man leerde kennen, het moeilijk voor u was om een relatie te beginnen, antwoordde u dat het niet moeilijk was. Gevraagd of u zich – toen u de beslissing nam niet langer relaties aan te gaan met vrouwen – nog steeds aangetrokken voelde tot vrouwen, dan wel of uw aantrekking tot vrouwen wegging bij uw besluit niet langer samen te zijn met vrouwen, antwoordde u dat u besloot niet langer bij vrouwen te zijn, en u zich dus ook niet meer aangetrokken voelde (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). Gevraagd sinds wanneer u met zekerheid wist dat u mannen verkoos, antwoordde u dat, wanneer u een gebroken hart had, u besloot niet langer met vrouwen te zijn, u toen nog niet dacht dat u met mannen zou gaan, maar u dan besloot om dat te doen omdat u alleen was. Gevraagd of het een moeilijke beslissing was om niet meer samen te zijn met vrouwen, antwoordde u ontkennend, en lachte u. Gevraagd of u er lang over twijfelde om te stoppen met relaties te hebben met vrouwen, en met mannen te beginnen, antwoordde u, de vraag ontwijkend, dat de relatie gedaan was, en u er dan over begon te denken wat u zou doen (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). Gevraagd of u het er moeilijk mee had om uw homoseksualiteit te aanvaarden, eens u besloot niet langer met vrouwen samen te zijn, antwoordde u ontkennend en verklaarde u dat dat geen moeilijke beslissing was. Opnieuw gevraagd of het geen

moeilijke beslissing was om met mannen samen te zijn, gegeven de vaststelling dat homoseksualiteit een taboe is in Ghana en het er niet wordt gerespecteerd, antwoordde u dat u het daarom in het geheim deed en je het niet zomaar aan gelijk wie kan zeggen (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). Het dient reeds opgemerkt dat bovenstaande verklaringen allerm minst doorleefd overkomen. Dat u zonder meer 'besloten' zou hebben voorts enkel homoseksuele relaties aan te gaan, omdat een vrouw uw hart gebroken zou hebben, is helemaal niet aannemelijk. Immers, dat u zou kunnen 'besluiten' tot een andere seksuele geaardheid, omwille van een negatieve ervaring in uw heteroseksueel gevoelsleven, is een verklaring wars van enige doorleefde ervaringen, daar zaken als seksuele geaardheid en fysieke aantrekkingskracht, geenszins het voorwerp uitmaken van een besluit dat men neemt op basis van een aantal overwegingen. Dat u daarenboven dit besluit genomen zou hebben in de context van de Ghanese maatschappij – een maatschappij in dewelke op homoseksualiteit een taboe rust, homoseksualiteit bij wet verboden is en bestraft wordt, en homoseksuelen getroffen worden door een sociaal, religieus en politiek stigma, maakt uw verklaring geen moeilijkheden te hebben gehad om uw homoseksualiteit te aanvaarden – tot dewelke u zou besloten hebben – voorts hoogst opmerkelijk. Immers, dat u uw homoseksualiteit – die manifest afwijkend is van uw directe leefomgeving, en normalerwijze aanleiding geeft tot enige introspectie gepaard met gemengde gevoelens en twijfels – eenduidig positief ervaren zou hebben als een beslissing uwentwege, dit alles zonder een bedenking te maken over de problematische situatie waarin u mogelijks terecht zou kunnen komen, doet fundamenteel afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde homoseksuele geaardheid.

Gevraagd waarom u denkt dat het beter zou gaan met mannen dan met vrouwen, antwoordde u enkel dat het geheim was, en u geen gebroken hart wou hebben (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Gevraagd waarom een man uw hart niet zou kunnen breken, antwoordde u weinig verhelderend dat als er iets gebeurt, men pijn kan hebben, maar men, in het geval van man tegenover man, het niet uitlegt. Gevraagd of u kunt uitleggen wat u bedoelde, antwoordde u dat, als je met mannen uitgaat, dit geheim blijft, en als je met vrouwen uitgaat, iedereen je ziet. U voegde eraan toe dat, als je door een vrouw verlaten wordt, je geplaagd werd door vrienden. Opnieuw gevraagd waarom u denkt dat andere mannen u geen gebroken hart kunnen bezorgen, antwoordde u dat, wanneer er iets tussen twee mannen gebeurt, je het voor jezelf kan houden en het geheim is (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). Op het einde van het gehoor op het CGVS opnieuw gevraagd wat het feit, of u met mannen dan wel met vrouwen samen bent, verandert aan het risico dat uw partner uw hart breekt, antwoordde u dat, als iemand iets tegen je doet, je voorzorgsmaatregelen moet nemen. U voegde eraan toe dat u niet wou dat 'het' nog eens gebeurde en u het dus niet meer met vrouwen wou (zie gehoorverslag CGVS, p. 30). Opnieuw gevraagd waarom een man uw hart niet zou kunnen breken, antwoordde u dat mannen beter geheimen kunnen houden en dat vrouwen je plagen. U verklaarde voorts dat wanneer je vrouw je verlaat, en je geplaagd wordt, je daaraan kan sterven, en dat u niet wilt sterven. U voegde eraan toe dat uw hart brak na die eerste keer, het te gevaarlijk was voor u, en u niet meer met vrouwen wou. Wanneer u – op vraag van uw raadsheer – gevraagd werd of u besloot niet langer met vrouwen samen te zijn, omdat u zich meer op uw gemak voelt bij een man, antwoordde u dat, wanneer het gehoor op het CGVS gedaan is, u niet geplaagd zal worden omdat noch u, noch de protection officer die u hoorde, iets zal zeggen. U verklaarde voorts dat u uw toenmalige vriendin veel geld gaf, zij u dingen aandeed en u dat niet fair vond. U voegde eraan toe dat u vrouwen niet zegt dat u ze graag ziet omdat u niet wilt dat het nogmaals gebeurt, en u geen twee keer dwaas wilt zijn (zie gehoorverslag CGVS, p. 31). Opnieuw dient vermeld dat uw verklaringen allerm minst van enige doorleefdheid getuigen. Dat u besloten zou hebben om homoseksuele relaties te beginnen, op basis van de overwegingen dat uw stukgelopen heteroseksuele relatie met M. u te veel leed bezorgde, u geplaagd werd door vrienden omwille van de breuk met uw vriendin, en het te gevaarlijk voor u was omdat u eraan kon sterven, getuigt enerzijds – zoals hierboven reeds vermeld – van een volledig en manifest gebrek aan doorleefde ervaringen als homoseksueel, opgegroeid en levende in een maatschappij die vijandig staat ten opzichte van homoseksualiteit. Anderzijds dient opgemerkt dat uw verklaringen – namelijk dat u niet denk dat een man uw hart kan breken, daar alles in het geheim verloopt, en u daarom niet geplaagd zou worden door vrienden in het geval de relatie stukloopt – eveneens van een volkomen gebrek aan doorleefde ervaringen als homoseksueel, daar hieruit eenduidig valt af te leiden dat uw besluit enkel nog homoseksuele relaties aan te gaan, genomen werd op basis van de mogelijke reacties die u zou kunnen verwachten van derden, indien uw heteroseksuele relatie stukloopt. Dat u de door u geopperde homoseksuele geaardheid voorstelt als een besluit uwentwege, gebaseerd op een stukgelopen heteroseksuele relatie, de plagende reacties hierop vanwege derden en uw vrees dat uw hart opnieuw zou breken, getuigt dan ook geenszins van een doorleefd gevoelsleven als homoseksueel, maar veeleer en vooreerst van een gebrek aan liefdesgevoelens van homoseksuele aard.

Gevraagd op welke leeftijd u voor het eerst merkte dat u zich fysiek aangetrokken voelt tot mannen, antwoordde u dat het was wanneer u het deed met uw partner D. (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). U

voegde eraan toe dat u na het werk samen met D. uitging, jullie wat dronken, en u voelde wat hij wou zeggen. U voegde eraan toe dat hij het u uitlegde, u er twee à drie dagen over nadacht, en u dan een beslissing nam. Ter bevestiging gevraagd of u dan voor het eerst merkte dat u zich fysiek aangetrokken voelde tot mannen, antwoordde u bevestigend. Gevraagd of u zich, voordat uw hart gebroken was en u besloot niet langer samen te zijn met vrouwen, eerder reeds fysiek aangetrokken voelde tot mannen, antwoordde u, weinig verhelderend, dat het uw eerste vriendin was en het lang geleden is, zij de eerste was, en u besloot om niet langer met haar samen te zijn (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). Opnieuw gevraagd of u al gevoelens had voor mannen, voordat u de relatie met uw vriendin beëindigde, antwoordde u – opnieuw de vraag ontwijkend – dat u jong was, toen niet aan seks dacht, en u pas bij de door u ervaren pijn besloot om niet meer met vrouwen te zijn. U voegde er, opnieuw allesbehalve verhelderend, aan toe dat er mensen zijn die het ‘mannen met mannen’ willen doen, u een man bent, en het deel is van het leven. Wederom gevraagd of u al gevoelens had voor mannen, voordat de relatie met uw vriendin eindigde, antwoordde u bevestigend en voegde u eraan toe dat sommige mannen er goed uitzien, en u gevoelens kunt hebben wanneer u met iemand praat. Gevraagd of u zich al realiseerde dat u zich aangetrokken voelde tot mannen, antwoordde u ‘niet echt’. U voegde eraan toe dat u de dingen niet zo goed begreep, tot zij besloot de relatie met u te beëindigen. U voegde eraan toe dat mannen ook gevoelens kunnen hebben, en u iemand anders zou nemen, gezien uw vriendin niet langer met u wou samen zijn. U verklaarde voorts dat u vroeger, toen uw ouders er niet waren, ‘bepaalde dingen’ deed. Gevraagd wat u bedoelt, antwoordde u dat, wanneer de ouders er niet waren, u soms ‘bepaalde zaken’ deed, ‘zoals u nu bent’. U voegde eraan toe dat het gebruikelijk is in uw samenleving dat, wanneer ze je achterlaten bij het naar de boerderij gaan, er plekken zijn waar je niet gezien kan worden, en je daar ‘dingen’ kunt doen. Gevraagd of u dan vroeger al seks gehad had met jongens, antwoordde u bevestigend en voegde u eraan toe dat, wanneer u jong was, en de jongens elkaar zagen in een kamer waar het kalm was, jullie ‘dat’ deden. Gevraagd met wie u ‘dit’ dan deed, antwoordde u ‘kerels uit de buurt’. Gevraagd of u zich namen herinnert, verklaarde u dat u zich één naam, namelijk K., herinnert, en u eens betrapt werd. Gevraagd wat u dan deed, antwoordde u dat jullie ‘gay dingen’ beoefenden (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). Gevraagd door wie u werd betrapt, antwoordde u het niet te weten, en u voegde eraan toe hard gestraft te zijn geworden. Gevraagd door wie u werd gestraft, antwoordde u dat u gestraft werd door een zus van uw moeder. Gevraagd of uw vader of moeder ooit geweten hebben dat u homoseksueel bent, antwoordde u dat ze dit nooit wisten, en ze nu niet langer in leven zijn (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). Gevraagd of uw vader en moeder dan nooit afgeweten hebben van wat u deed met andere jongens tijdens uw kindertijd, antwoordde u dat ze het niet wisten. U voegde eraan toe dat elke ouder die dit zou zien, je meteen de familie zou uitsturen. Gevraagd of u dan de familie niet werd uitgezet – gegeven uw voorafgaandelijke verklaring door de zus van uw moeder gestraft te zijn geworden na te zijn betrapt samen met K. – antwoordde u dat ze dachten dat u jong was, u gezegd werd dat u stout was en ze niet dachten dat u ‘zo’ zou worden. Gevraagd of het dan nooit gezegd werd aan uw moeder, dan wel aan uw vader, dat u betrapt werd samen met een andere jongen, antwoordde u dat de familie het wel wist hoe het was, u gewoon gestraft werd en het gedaan was (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). U voegde eraan toe dat ze wel wisten dat u zo’n dingen deed wanneer u jong was, en ze het binnen de familie wilden houden opdat anderen het niet zouden weten. Op een later moment, en na de pauze tijdens het gehoor op het CGVS gevraagd of uw broers of zus ooit geweten hebben wat u deed met die kerel toen u ongeveer twaalf jaar oud was, antwoordde u niet te begrijpen wat de protection officer bedoelt (zie gehoorverslag CGVS, p. 29). Daarop opnieuw gevraagd of uw broers en zus ervan wisten dat u samen met een andere kerel betrapt werd toen u ongeveer twaalf jaar oud was, antwoordde u niets en zweeg u (zie gehoorverslag CGVS, p. 30). U eraan herinnerend dat u verklaard had dat u op twaalfjarige leeftijd betrapt werd toen u seksuele handelingen stelde met een andere jongen, antwoordde u enkel dat ze je straffen opdat u het niet meer zou doen. Gevraagd of uw broers of zus dat dan ooit wisten, antwoordde u het niet te weten en voegde u eraan toe dat ze het misschien vergaten, of niet. U voegde eraan toe dat men bij het leven daar, niet veel aan broers of zussen denkt, maar vooral aan jezelf. Bovenstaande verklaringen worden geenszins geloofwaardig geacht. Immers, dat u plots beweerde, voorafgaand aan uw relatie met M., reeds seksuele betrekkingen te hebben gehad met jongens – zonder dat u dit bij naam noemt – én betrapt te zijn geworden – zonder dat u weet door wie u betrapt werd, overtuigt niet. Dat u betrapt zou zijn geworden terwijl u op twaalf à dertienjarige leeftijd seksuele handelingen stelde met andere jongens, maar niet weet door wie u werd betrapt, is geenszins geloofwaardig – daar het allerminst onredelijk is te verwachten dat u zich op zijn minst zou herinneren door wie u werd betrapt. Voorts dient opgemerkt dat uw verklaringen hieromtrent incoherent zijn, daar u eerst verklaarde dat uw ouders er nooit iets van geweten hebben en dat elke ouder die dit zou zien, je de familie zou uitsturen; en u daarna verklaarde dat de familie het wél wist en u gewoon gestraft werd en het daarna gedaan was. Dat u voorts niet weet of uw broers en zus hiervan op de hoogte waren, en u daarna stelt dat ze het misschien vergaten, vergroot enkel het

volkomen ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen reeds op twaalf à dertienjarige leeftijd seksuele betrekkingen te hebben gehad met een andere jongen.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststelling, kan er absoluut geen geloof gehecht worden aan de door u geopperde homoseksuele geaardheid.

Verder dient vermeld dat u evenmin aannemelijk heeft kunnen maken dat u een homoseksuele relatie zou hebben gehad met D. Y..

Gevraagd hoe u D. leerde kennen, antwoordde u dat u hem leerde kennen omwille van uw werk (zie gehoorverslag CGVS, p. 21). Gevraagd waar u D. leerde kennen, antwoordde u dat hij in de buurt werkte, en u hem om werk vroeg. Gevraagd hoelang u een homoseksuele relatie heeft gehad met D., antwoordde u dat u met hem begon, toen u begon te werken (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). Gevraagd wanneer dat dan was, antwoordde u 'ergens in het jaar 1998'. Gevraagd hoe dat in zijn werk ging, toen jullie een relatie aangingen, antwoordde u enkel dat alles goed was en jullie genoten. Gevraagd hoe jullie relatie van start ging, antwoordde u dat jullie samen werkten, aten en uitgingen, hij u op een dag zei dat 'dat' is wat hij wou en u vroeg wat u ervan vond. U voegde eraan toe dat u enkele dagen bedenktijd kreeg, u dan besliste, en hij zeer blij was. Gevraagd wat D. u precies zei, antwoordde u dat hij u vroeg of u graag mannen had, u dit bevestigde en wat bedenktijd vroeg. Gevraagd of D. dan wist dat u op mannen viel, antwoordde u het niet te weten. Gevraagd hoe D. u dit precies vroeg, en of u wat gedetailleerder kunt zijn over dat gesprek, antwoordde u dat hij u zei dat indien u akkoord zou gaan, hij u nog meer zou helpen (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). U voegde eraan toe dat u geen gevoelens heeft voor vrouwen, en u geld moet hebben om te genieten van het leven. Gevraagd hoe D. daarover begon, gezien dergelijk gesprek niet meteen voor de hand liggend is, antwoordde u dat jullie elkaar kenden gezien jullie samen werkten en u niet veel woorden nodig heeft om het te begrijpen. Opnieuw gevraagd hoe D. dit onderwerp aansneed, antwoordde u dat hij u vroeg waarom u niet voor vrouwen ging, en hij niet aan gelijk wie zou zeggen dat hij hem graag ziet. Opnieuw gevraagd hoe hij het u zei, antwoordde u dat hij u letterlijk vroeg of u graag mannen heeft. Gevraagd of u wat kunt vertellen over wanneer u na drie dagen besloot akkoord te gaan om een relatie met D. te beginnen, antwoordde u enkel dat u D. zei "ok, ik ben akkoord". Het dient opgemerkt dat uw uiterst beperkte verklaringen omtrent de manier waarop u en D. een homoseksuele relatie zouden zijn begonnen, ernstig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent.

Gevraagd wat de geboortedatum is van D. – de persoon met wie u beweert zo'n dertiental jaren een homoseksuele relatie te hebben gehad – antwoordde u het niet te weten, en voegde u eraan dat hij nu zo'n 45 à 46 jaar oud is (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Gevraagd of u weet wie de vader en moeder zijn van D., antwoordde u dat niet te weten en verklaarde u op zo'n details niet te zijn ingegaan (zie gehoorverslag CGVS, p. 21). Gevraagd of u familieleden van D. kent, antwoordde u dat u zijn familie niet zag, en dat iedereen in Ghana broeder en zuster is van elkaar. Gevraagd of D. ook echte broers en zussen had, met dezelfde ouders als hemzelf, antwoordde u dat u weet dat hij een broer had, maar u niet veel van zijn familie weet (zie gehoorverslag CGVS, p. 24). Gevraagd of D. dan een broer had, antwoordde u bevestigend en voegde u eraan toe dat u niet zeker bent omdat men iedereen als broer kan beschouwen (zie gehoorverslag CGVS, p. 25). Gevraagd wanneer u voor de eerste keer seksuele betrekkingen had met D., antwoordde u eerst dat u dergelijke vraag te persoonlijk vindt en u daarop geen antwoord wilt geven (zie gehoorverslag CGVS, p. 23). Erop gewezen dat de door u aangehaalde problemen te Ghana, allen verwijzen naar de door u geopperde homoseksuele geaardheid –en relatie, en verduidelijkt dat het dan ook begrijpelijk is dat u vragen gesteld wordt die peilen naar de manier waarop u deze homoseksuele geaardheid –en relatie ervoer, en van u niet verlangd wordt uit te leggen hoe u seksuele betrekkingen had met D., maar enkel gevraagd wordt wanneer u voor het eerst seksuele betrekkingen had met D., antwoordde u geen exacte datum te kunnen geven. Gevraagd of het lang nadat u bij D. begon te werken, was, antwoordde u redelijk lang. U verklaarde voorts dat hij u een tweetal jaren nadat u bij hem begon te werken, vroeg of u op mannen viel – dit in tegenstrijd met uw eerdere verklaring, namelijk dat u met D. een relatie begon toen u bij hem begon te werken, ergens in het jaar 1998 (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). Gevraagd of D. voorheen reeds homoseksuele relaties gehad had, antwoordde u het niet te weten (zie gehoorverslag CGVS, p. 23). Gevraagd of u hem dat dan niet heeft gevraagd, antwoordde u dat niet gedaan te hebben. Gevraagd waarom u dat niet vroeg, antwoordde u dat zo'n dingen taboe zijn in Ghana, daar niet over wordt gepraat, en u voorzichtig moest zijn om zo'n dingen te vragen. Bevestigend gesteld dat er inderdaad voorzichtigheid geboden is om dergelijke dingen te vragen, gezien het in Ghana heersende taboe op homoseksualiteit, maar gevraagd waarom u D. niet kon vragen of hij voordien reeds relaties gehad had met andere mannen, gezien jullie reeds een homoseksuele relatie met elkaar hadden, antwoordde u – vaagweg en verwarrend – dat u

aan hem niet uitlegde hoe u was, u het dus niet vroeg, en het erom ging wat hij nodig had en wat u nodig had (zie gehoorverslag CGVS, p. 24). Gevraagd of u het dan niet vroeg nadat jullie een relatie begonnen, antwoordde u dat u geheimen houdt en u over u zo'n zaken niet wou spreken. Opnieuw gevraagd waarom, antwoordde u, opnieuw allesbehalve verhelderend, dat je niet iedereen kan vertrouwen, en dat het misschien tegen je gebruikt zal worden – een verklaring, die ten eerste ongeloofwaardig wordt bevonden gezien de dertien jaar lange duur van uw beweerde homoseksuele relatie met D., die ten tweede opmerkelijk bevonden wordt gezien uw voorafgaandelijke verklaringen net besloten te hebben relaties met mannen aan te gaan omdat vrouwen niet te vertrouwen zijn en relaties met mannen geheim blijven, en die ten derde opnieuw allerm minst blijk geeft van doorleefde ervaringen als homoseksueel, wonend en werkend in een homofobe maatschappij als de Ghanese. Immers, het is niet onredelijk te verwachten dat u toch enige interesse zou hebben getoond in de voorgaande relaties van uw homoseksuele partner, daar het feit dat derden mogelijks op de hoogte kunnen zijn van de homoseksuele geaardheid van uw partner D., een potentieel gevaar zou kunnen betekenen voor het geheim houden van uw eigen homoseksuele geaardheid –en relatie, een geheimhouding die ook door u benadrukt werd en waarnaar u zelf meermaals verwees.

Gevraagd of u een anekdote kunt vertellen, iets dat u zich herinnert van uw relatie met uw partner, antwoordde u dat jullie op dagen zoals Kerstmis uitgingen om jullie te amuseren, te drinken en te dansen, maar dat het meestal werken geblazen was (zie gehoorverslag CGVS, p. 22). Opnieuw gevraagd of u een anekdote weet te vertellen over uw relatie met D., antwoordde u dat u de vraag reeds beantwoordde. Gevraagd of u nog wat anders weet te vertellen, naast uw verklaring dat jullie uitgingen op kerstmis, antwoordde u ontkennend. Gevraagd waar jullie heen gingen, wanneer jullie samen uitgingen, antwoordde u naar disco's en drankgelegenheden (zie gehoorverslag CGVS, p. 25). Gevraagd naar de namen van die disco's en bars, antwoordde u enkel dat er een plek is waar mensen komen drummen en muziek spelen, en dat dit het gemeenschapscentrum was. Gevraagd of jullie ooit naar plaatsen gingen waarvan het gekend was dat er veel homoseksuelen kwamen, verwees u opnieuw naar het feit dat u het geheim wou houden, en u niet naar zo'n plekken ging. Dat u, gevraagd een anekdote te vertellen over uw relatie met D., enkel weet aan te geven dat jullie samen uitgingen op Kerstmis, en dat u verder, gevraagd naar de disco's en bars waar jullie zouden gaan, enkel het gemeenschapscentrum weet te noemen, bevestigt verder de reeds aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen gedurende zo'n dertiental jaren een homoseksuele relatie te hebben gehad met D..

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, kan er helemaal geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen een homoseksuele relatie te hebben gehad met D. Y..

Tot slot kunnen nog enkele van de door u afgelegde verklaringen worden opgemerkt, die de reeds aangetoonde ongeloofwaardigheid van de door u geopperde homoseksuele geaardheid –en relatie, verder bevestigen.

Gevraagd of u weet wat de Belgische wetgeving zegt over homoseksualiteit, antwoordde u dat u geen advocaat bent en er niet veel van weet. U voegde er evenwel aan toe gehoord te hebben dat homo's of lesbiennes hier niet worden geslagen (zie gehoorverslag CGVS, p. 28). Gevraagd of u weet of homoseksualiteit toegelaten is in België, herhaalde u dat u geen advocaat bent, en verklaarde u het niet te weten. Gevraagd of u weet wat de wet in het Verenigd Koninkrijk – de plek waar u initieel dacht heen te gaan (zie gehoorverslag CGVS, p. 9) – zegt over homoseksualiteit, antwoordde u niet te weten of het daar toegelaten is, maar dat u denkt dat homo's er rechten hebben omdat u een artikel las waarin vermeld stond dat de Britse premier Ghana opdroeg rechten te geven aan homoseksuelen. Gezien uw verklaringen Ghana te zijn ontvlucht omwille van de door u geopperde problemen ten gevolge van uw homoseksuele geaardheid –en relatie, u initieel verteld werd dat u naar het Verenigd Koninkrijk zou gaan, maar u nu reeds meer dan een jaar geleden in België bent toegekomen, internationale bescherming vroeg, en er verblijft, doet uw manifeste onwetendheid betreffende de juridische positie van homoseksuelen in België – alsook in het Verenigd Koninkrijk – verder ernstig afbreuk aan de reeds fundamenteel ondermijnende geloofwaardigheid van uw verklaringen in het kader van uw asielrelaas.

Gevraagd of er in Ghana organisaties bestaan die opkomen voor de rechten van homoseksuelen, antwoordde u, de vraag ontwijkend, dat u zich herinnert dat ze wilden demonstreren in Koforidua een tijd geleden maar dit verboden werd, en dat er buitenlandse organisaties zijn die spreken over homorechten maar de overheid en de maatschappij er niet moeten van weten (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). Wanneer u de vraag opnieuw werd gesteld, antwoordde u vaagweg dat dergelijke organisaties misschien wel kunnen, maar dat elke organisatie die erover zou praten, vernietigd zou

worden. Gevraagd of er dan geen Ghanese organisaties bestaan die opkomen voor de rechten van homoseksuelen, antwoordde u er geen gezien te hebben die opkwamen voor de rechten van homoseksuelen. Gevraagd of u P. E. A. kent, antwoordde u ontkennend, voegde u eraan toe die persoon niet te kennen, en verklaarde u dat jullie in Afrika niet veel boeken en televisie hadden, en u dat dus ook niet weet (zie gehoorverslag CGVS, p. 29). Gevraagd waarover de door u neergelegde artikels, ter ondersteuning van uw asielrelaas, handelen, antwoordde u dat ze over de overheid handelen. Uw onwetendheid betreffende Ghanese organisaties die opkomen voor de rechten van homoseksuelen, alsook uw onwetendheid betreffende de persoon P. E. A., wordt – gegeven de door uzelf neergelegde artikels ter ondersteuning van uw asielrelaas – hoogst opmerkelijk bevonden. Immers, in een door u op het CGVS neergelegd artikel wordt verwezen naar het Ghanese 'Human Rights Advocacy Centre', dat openlijk voor gelijke rechten voor homoseksuelen pleit, en alle drie van de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken neergelegde artikels ter ondersteuning van uw asielrelaas, handelen over de homofobe uitlatingen vanwege het Ghanese parlements lid en minister van de westelijke regio, P. E. A.. Dat u hierover niets weet te vertellen tijdens uw gehoor op het CGVS, en zelfs de naam 'P. E. A.' niet herkent, bevestigt de reeds aangetoonde ongeloofwaardigheid van de door u geopperde homoseksuele geaardheid –en relatie, en de door u geopperde, daaruit voortkomende problemen.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, dient geconcludeerd dat u de door u beweerde homoseksuele geaardheid –en relatie, absoluut niet aannemelijk heeft kunnen maken en er derhalve geen enkel geloof gehecht kan worden aan de door u opgeworpen vervolgingsfeiten.

De door u neergelegde documenten in het kader van uw asielaanvraag, wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. De door u neergelegde artikels betreffende de situatie van homoseksuelen in Ghana, werden hierboven reeds besproken, en vormen verder geenszins een bewijs van de door u geopperde homoseksuele geaardheid –en relatie. De door u neergelegde attesten van gevolgde opleidingen te België, bezitten geen relevantie in het kader van uw asielrelaas. Het door u neergelegd Ghanese rijbewijs wordt als dusdanig niet in twijfel getrokken, maar bezit verder evenmin relevantie in het kader van uw asielrelaas. De door uw raadsheer, na het gehoor op het CGVS, gemaakte brief, afkomstig uit Ghana, betreft enkel een kopie van de voorkant van een briefomslag en een kopie van een foto waarop een man te zien is met witte plakkers op het hoofd en het been, en vermeldt verder niets. Naast de vaststelling dat hieruit niet op te maken valt wie de persoon op de foto zou moeten zijn, noch wanneer deze foto genomen zou zijn, noch wat het verband is met uw individueel asielrelaas, noch wie deze foto naar uw raadsheer vanuit Ghana opgezonden zou hebben, dient opgemerkt dat het door u geopperde asielrelaas over de hele lijn reeds als ongeloofwaardig wordt beschouwd, en het neerleggen van deze foto – zelfs indien u de hierboven vermelde ontbrekende informatie met betrekking tot de door u neergelegde foto zou hebben geleverd – niet van die aard is dat het de volledig ondermijnde geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw homoseksuele geaardheid en –relatie, zou kunnen herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker roept de volgende middelen in:

“Schending van het artikel 1A(2) van het internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 ; Schending van artikel 15 sub c. van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van de verleende bescherming. gelezen in samenhang met artikel 2. sub e. van deze richtlijn Schending van de artikelen 48/2 en 48/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van de artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering: van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting. Schending van de artikelen 2 en 3 van het Europese Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. ondertekend te Rome op 4.11.1950. goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 Manifeste beoordelingsfout”.

2.3. De procedure voor de commissaris-generaal is geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoonde hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Dit onderdeel kan derhalve niet dienstig worden ingeroepen.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.5. De schending van artikelen 2 en 3 EVRM kan niet dienstig aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (cfr. RvS 26 mei 2009, nr. 193.552). Waar de artikelen 2 en 3 EVRM inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.6. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006 hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerd schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.7. Verzoekers raadsman doet ter zitting afstand van zijn verzoek de zaak met gesloten deuren te behandelen.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker verklaarde Ghana te zijn ontvlucht omwille van zijn homoseksuele geaardheid. In het verzoekschrift wordt toegelicht dat verzoeker *“had een relatie met een vrouw. Toen deze dame misbruik van hem maakte en bedroog voelde hij dat hij vrouwen niet kan begrijpen en voelde zich meer en meer aangetrokken tot mannen. Hij voelt zich meer op zijn gemak met hen. Zij zijn betrouwbaarder en kunnen geheimen bewaren. Homo zijn in zijn land is immers een groot geheim”*.

3.2. In de bestreden beslissing wijst de commissaris-generaal terecht en op uitvoerige wijze op tal van vaagheden, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden in verzoekers verklaringen waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde homoseksuele geaardheid en aldus evenmin aan zijn hierop gebaseerde asielmotieven. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker nooit verder kwam dan vage en uiteenlopende verklaringen over zijn plotse beslissing om homoseksueel te worden die louter gesteund blijkt op een rationele beslissing waar hij eerder onverschillig tegenover stond. Verzoeker was ook manifest tegenstrijdig inzake zijn eerste seksuele contacten, inzake het feit dat hij zou betrapt geweest zijn en de gevolgen hiervan. Bovendien kon verzoeker zijn homoseksuele partner D., die tevens zijn werkgever was en met wie hij gedurende 13 jaar een relatie zou hebben gehad, niet overtuigend toelichten. Hij kon geen bijzonderheden geven (geboortedatum, wie zijn ouders waren, of hij broers en zussen had en of hij reeds eerder homoseksuele relaties had gehad), noch kon hij uitleggen hoe en wanneer hun relatie tot stand kwam. Verzoeker wist geen enkele anekdote over hun relatie en inzake hun gezamenlijke activiteiten kwam hij niet verder dan sporadisch samen uitgaan. Dat verzoeker besloot om een homoseksuele relatie aan te gaan is een belangrijke en ingrijpende beslissing, zeker in een homofob land als Ghana. Het is dan ook onaanvaardbaar dat verzoeker hierover geen duidelijke verklaringen kan afleggen.

3.3. Zelfs indien verzoeker rancuneus was tegenover zijn ex-partner die hem bedrogen had en hierdoor wantrouwig werd tegenover vrouwen in het algemeen, kan niet worden ingezien hoe dit de seksuele geaardheid van een persoon kan beïnvloeden en verzoeker hierdoor plots tot mannen aangetrokken werd. Tenslotte kan verzoeker ook geen interesse aantonen in de positie van homoseksuelen in zijn land of in België terwijl hij net naar België vluchtte om er als homoseksueel te kunnen leven. Immers is niet aannemelijk dat verzoeker die geen interesse heeft voor de bijzondere situatie van homoseksuelen, ook via zijn dertien jaar durende relatie geen enkele bijzonderheid heeft opgepikt van zijn partner en vrienden. Verzoeker blijft echter onbekend met de homofobe politiek in Ghana en met de organisaties die opkomen voor de rechten van homoseksuelen in Ghana, terwijl hij zelf artikels neerlegde waarin deze besproken wordt.

Verzoeker toont evenmin aan welke Afrikaanse “ingesteldheid” en culturele achtergrond hem kunnen belemmeren op duidelijke wijze de gebeurtenissen toe te lichten die zich afspelen in zijn eigen leefwereld en de beslissingen inzake homoseksuele handelingen, waarvan verwacht mag worden dat hij deze bijzonder goed overwogen heeft nu deze een determinerende invloed hadden op zijn verdere leven en hem er uiteindelijk zelfs toe hebben aangezet om naar Europa te vluchten. Verzoeker biedt dan ook geen aannemelijke verklaring voor de talrijke vaagheden en tegenstrijdigheden in zijn verklaringen, die onverminderd overeind blijven. Hoe dan ook oordeelt de commissaris-generaal terecht dat verzoekers verklaringen niet doorleefd en het asielrelaas manifest ongeloofwaardig voorkomen. Verzoekers asielrelaas komt dan ook voor als een verhaal gefabriceerd voor de asielprocedure.

3.4. De door verzoeker neergelegde documenten, met name zijn rijbewijs, attesten van in België gevolgde opleidingen, algemene artikels en een foto, zijn evenmin van die aard dat zij de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas zouden kunnen herstellen. Zij kunnen immers hoogstens verzoekers identiteit en het homofob klimaat in Ghana aantonen, elementen die niet ter discussie staan. Voorts zijn de neergelegde opleidingsattesten niet relevant in onderhavige procedure en ziet de Raad evenmin in hoe uit de niet-toegelichte foto van een gewond persoon zou kunnen blijken dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

3.5. Waar verzoeker tenslotte wenst *“te benadrukken dat deze zich op heden enkel kan verdedigen op de punten welke de Commissaris-generaal aanhaalt in zijn beslissing teneinde de consistentie en/of geloofwaardigheid of toepasselijkheid van de Conventie van Genève te weerleggen”* stelt de Raad echter vast dat in het verzoekschrift nauwelijks wordt ingegaan op de talrijke bevindingen van de commissaris-generaal op grond waarvan de asielaanvraag werd afgewezen en verzoeker dan nog algemeen blijft door louter zijn asielrelaas te herhalen en erop te wijzen dat hij als Afrikaan een andere ingesteldheid heeft. Het merendeel van de opmerkingen die wel worden aangevoerd in het

verzoekschrift zijn klaarblijkelijk irrelevant, waaronder de commissaris-generaal *“stelt dat de asielaanvraag van verzoekende partij ongegrond is omdat ze volgens het Commissariaat Generaal geen verband houdt met de criteria van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen”*, nu dit geenszins blijkt uit de bestreden beslissing. De Raad kan verzoeker nog minder volgen waar hij opmerkt *“Dat zelfs de intriges van de persoon in kwestie hoe onaanvaardbaar en gevaarlijk ze ook mogen zijn, kunnen niet in aanmerking worden genomen”* nu hij nooit heeft aangegeven dat hij zich schuldig zou hebben gemaakt aan intriges, laat staan dat dit een element uitmaakt van het asielrelaas. Voorts stelt de Raad vast dat het verzoekschrift grotendeels berust op een onsamenhangende opsomming van rechtsregels, het citeren van wetsartikels en verwijzingen naar rechtspraak, waarvan evenmin wordt aangetoond noch toegelicht hoe deze *in casu* geschonden zouden zijn door de bestreden beslissing. Het verzoekschrift is dan ook klaarblijkelijk onzorgvuldig opgesteld en gaat uit van een foutieve lezing en/of interpretatie van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing blijft dan ook onverminderd overeind.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en verwijt de commissaris generaal dat hij *“motiveert dus niet op afdoende wijze waarom de subsidiaire bescherming niet kan verleend worden, Enkel een algemene stijlformule wordt opgenomen in de beslissing.”*

4.2. Verzoeker gaat eraan voorbij dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de motieven op grond waarvan hem de vluchtelingenstatus werd geweigerd tevens de beslissing tot weigering van de subsidiaire bescherming schragen. Aldus gaat verzoeker wederom uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing.

4.3. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.4. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK